

Sygn. akt IV Pa 30/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

25 stycznia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący: sędzia Dorota Załęska

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2024 r. w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko A. W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu - Sądu Pracy

z dnia 20 czerwca 2023 roku sygn. akt IV P 15/23

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 i 2 nadając następującą treść:

- 1. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy – wyrok Sądu Rejonowego w Wieluniu z 13 grudnia 2018 roku, wydany w sprawie sygn. akt IV P 58/18 w zakresie w jakim zasądza od (...) Spółki Akcyjnej (obecnie (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością) z siedzibą w W. na rzecz A. W. wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy za okres od 1 kwietnia 2018 roku do 26 kwietnia 2018 roku oraz od 1 maja 2018 roku do 30 listopada 2018 roku, w łącznej kwocie 23 442,67 (dwadzieścia trzy tysiące czterysta czterdzieści dwa 67/100) złotych z odsetkami;**
- 2. oddala powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od 27 kwietnia 2018 roku do 30 kwietnia 2018 roku, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 4 marca 2020 roku do dnia zapłaty;**
- 3. oddala apelację w pozostałym zakresie;**
- 4. nie obciąża A. W. kosztami procesu za II instancję.**

IV Pa 30/23

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystąpił przeciwko pozwanemu A. W. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego- wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu z 13 grudnia 2018 r. sygnatura akt IV P 58/ 18, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przeciwko (...) Sp. z o.o., postanowieniem z 11 stycznia 2023 r. sygnatura akt IV Po 1/23, na podstawie którego A. W. wszczął egzekucję ponad kwotę

14 810,08 zł., zapłaconą przez powoda 18 marca 2020 r. Powód poniósł, iż po przywróceniu do pracy A. W. podjął pracę na stanowisku pracownik utrzymania czystości parkingowy w dniu 03 marca 2020 r. Powód wypłacił pozwanemu wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy za okres od maja do listopada 2018 roku w łącznej kwocie 20 860,00 zł brutto, po potrąceniu składek na ubezpieczenie społeczne i zaliczki na podatek dochodowy w kwocie 14.810,08 zł netto. Powód nie wypłacił pozwanemu wynagrodzenia zasądzonego za czas pozostawania bez pracy w kwietniu 2018 roku w kwocie 2 980,00 zł brutto, ponieważ do 26 kwietnia 2018 r. pozwany miał wypłacany zasiłek rehabilitacyjny. Powód podniósł, iż zasądzona wyrokiem z 13 grudnia 2018 r. kwota z tytułu wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy stanowi przychód ze stosunku pracy w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i podlega opodatkowaniu. Wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy nie korzysta, zdaniem powoda, ze zwolnienia dla odszkodowań na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 3 i art. 21 ust. 1 pkt 3b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Przychód ten nie jest wyłączony z podstawy wymiaru składek na podstawie § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe.

Zdaniem powoda, po stronie pozwanego nie powstało prawo żądania odsetek za opóźnienie w zapłacie zasądzonego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy; pozwany podjął pracę dopiero 03 marca 2020 r., ponieważ powód został zmuszony do stworzenia pozwanemu stanowiska pracy, aby umożliwić podjęcie pracy w warunkach, w których był w stanie uzyskać orzeczenie o zdolności do pracy.

Pozwany powództwa nie uznał i wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew A. W. podniósł, iż posiadał uprawnienie do zasiłku rehabilitacyjnego od 31 lipca 2017 r. do 26 kwietnia 2018 r., to za okres od 27 kwietnia 2018 r. pracodawca powinien był wypłacić pozwanemu wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Wynagrodzenie wypłacone na podstawie art. 57 § 2 k.p. korzysta ze zwolnienia od podatku dochodowego na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 3 albo na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 3b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ponieważ jest świadczeniem odszkodowawczym. Pozwany powołał się na treść wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 listopada 2021 r. II FSK 982/21 i z 24 lutego 2021 r. II FSK 2953/18 i podniósł, że wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy nie stanowi podstawy wymiaru składek ZUS. Pozwany wskazał również, iż w złożonej apelacji, powodowa spółka nie kwestionowała odsetek zasądzonych od wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. Fakt, iż pozwany podjął pracę na innym stanowisku, mimo przywrócenia do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy wynika z tego, iż powodowa spółka poprzez nieprzestrzeganie przepisów bhp przyczyniła się do wypadku przy pracy pozwanego - przepukliny pachwinowej, z powodu której pozwany nie został dopuszczony do pracy na dotychczas zajmowanym stanowisku.

W piśmie procesowym z 25 maja 2023 r. powód zakwestionował podnoszony w niniejszej sprawie zarzut wadliwego potrącenia składek na ubezpieczenie społeczne i zaliczki na podatek dochodowy. Zdaniem powoda, pozwanemu przysługuje możliwość wystąpienia do Urzędu Skarbowego i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie nadpłaty i zwrot składek.

W odpowiedzi, w piśmie procesowym z 15 czerwca 2023 r. pozwany podniósł, iż obowiązek należytego sporządzenia deklaracji PIT 11 i deklaracji składek ciążył na pracodawcy, który powinien skorygować popełniony błąd. Dlatego wszczęcie postępowania egzekucyjnego było uzasadnione, a powództwo powinno zostać oddalone.

Postanowieniem z 20 kwietnia 2023 r. Sąd Rejonowy uwzględnił wniosek powoda (...) Sp. z o.o. udzielając zabezpieczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieluniu w sprawie Km 549/23, z wniosku A. W., na podstawie tytułu wykonawczego wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu sygnatura akt IV P 58/18 o egzekucję należności głównej w kwocie 11.639,09 zł z odsetkami za opóźnienie, do czasu prawomocnego zakończenia postępowania o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

W dniu 20 czerwca 2023r. Sąd Rejonowy w Wieluniu wydał wyrok następującej treści:

1. Pozbawia wykonalności w części co do kwoty 2 582,67 (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt dwa 67/100) zł tytuł wykonawczy wyrok Sądu Rejonowego w Wieluniu z dnia 13 grudnia 2018 r. punkt 2. wydany w sprawie sygnatura akt IV P 58/18 z powództwa A. W. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., któremu Sąd Rejonowy w Wieluniu postanowieniem z dnia 11 stycznia 2023 r. sygnatura akt IV Po 1/23 nadał klauzulę wykonalności na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w zakresie ponad kwotę 14 810,08 (czternaście tysięcy osiemset dziesięć 08/100) zł.

2. Oddala powództwo w pozostałej części.

3. Nie obciąża pozwanego A. W. kosztami postępowania na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Wyrok poprzedziły następujące ustalenia faktyczne i ich ocena prawna:

Prawomocnym wyrokiem 13 grudnia 2018 r. sygnatura akt IV P 58/ 18, Sąd Rejonowy w Wieluniu przywrócił A. W. do pracy w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i zasądził na rzecz A. W. kwotę 23 840,00 zł., z odsetkami ustawowymi za opóźnienie tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od kwietnia do listopada 2018 roku. Sąd Okręgowy w Sieradzu wyrokiem z dnia 11 czerwca 2019 r. oddalił apelacje wniesione przez strony od wyroku Sądu I instancji.

Postanowieniem z 11 stycznia 2023 r. sygnatura akt IV Po 1/23, Sąd Rejonowy w Wieluniu nadał wyrokowi z 13 grudnia 2018 r. sygnatura akt IV P 58 / 18 klauzulę wykonalności co do punktu 2. w zakresie ponad kwotę 14 810,08 zł., przeciwko (...) Sp. z o.o. jako następcy prawnemu (...) Sp. z o.o.

Pracodawca (...) sp. z o.o. zapłacił na rzecz A. W. w dniu 18 marca 2018 r. kwotę 14 810,08 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. Pismem z 13 marca 2020 r. i 12 maja 2020 r. pracodawca poinformował powoda o wypłacie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w kwocie 20 860,00 zł brutto, 15 379,07 zł netto po potrąceniu zaliczki na podatek dochodowy i składki ZUS. Pracodawca wskazał w piśmie, iż nienależne pozostaje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy zasądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieluniu z dnia 12 września 2017 r. sygnatura akt IV P 72/16 i z dnia 13 grudnia 2018 r. sygnatura akt IV P 58/ 18 za okres od 01 listopada 2016 r. do 26 kwietnia 2018 r., w którym pracownik był niezdolny do pracy i pobierał świadczenia z ubezpieczenia społecznego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu w sprawie IV Ua 5/ 19 z 14 listopada 2019 r. przyznał A. W. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 02 maja 2017 r. do 26 kwietnia 2018 r. (...) Sp. z o.o. wypłacił A. W. 18 marca 2018 r. kwotę 18 268,40 zł tytułem świadczenia rehabilitacyjnego.

Przechodząc do rozważań i oceny prawnej Sąd Rejonowy podkreślił , że powództwo G. P. Sp z o.o. oparte zostało na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego

zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzec powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne, a także na zarzucie potrącenia.

Sąd wskazał na zasądzenie w wyroku z 13 grudnia 2018 r. sygnatura akt IV P 58 /18 od pracodawcy na rzecz A. W. wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od kwietnia do listopada 2018 roku w kwocie 23 840,00 zł, po 2 980,00 zł miesięcznie, na podstawie art. 47 k.p. Sąd I instancji powołał uzasadnienie uchwały składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z 8 czerwca 2009 r. I PZP 2/09 (publ. Legalis nr 141489), iż wynagrodzeniu za czas pozostawania bez pracy przysługującemu pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przypisuje się na ogół charakter odszkodowawczy, ponieważ świadczenie to przysługuje bez ekwiwalentnego wykonywania pracy, bo

za czas jej niewykonywania (pozostawania bez pracy). Można też przyjąć, że wynagrodzenie z art. 47 k.p. odpowiada kodeksowej formule zachowania prawa do wynagrodzenia bez ekwiwalentnego świadczenia pracy, jeżeli przepisy prawa pracy tak stanowią (art. 80 zdanie drugie k.p. w związku z art. 47 k.p.), zważywszy że w drodze fikcji prawnej okres pozostawania bez pracy, za który pracownikowi podejmującemu pracę w wyniku przywrócenia do pracy przyznano wynagrodzenie, wlicza się do okresu zatrudnienia (art. 51 § 1 k.p.). Sąd Rejonowy przywołał także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2022 r. III PSKP 71/21 (publ. Legalis nr 2845034), oraz postanowienie z dnia 08 września 2022 r. I PSK 50/22, potwierdzające ww. stanowisko.

Sąd I instancji odwołał się do poglądu Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażonego w wyroku z dnia 25 listopada 2021 r. II FSK 982/21 (publ. Legalis nr 2663035), że podstawowymi warunkami zwolnienia świadczenia od opodatkowania, na podstawie regulacji zawartej w art. 21 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych ust. 1 pkt 3 i pkt 3b, winien być jego odszkodowawczy charakter oraz to, że jego wysokość lub zasady ustalania wynikają wprost z przepisów odrębnych ustaw lub przepisów wykonawczych wydanych na podstawie tych ustaw. W myśl art. 57 § 1 k.p. pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, nie więcej jednak niż za 3 miesiące i nie mniej niż za 1 miesiąc. Odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. W przypadku rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas określony odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za okres wypowiedzenia (art. 58 k.p.). Co do zasady odszkodowanie wypłacone pracownikowi jest odszkodowaniem, którego wysokość i zasady ustalania wynikają wprost z przepisów Kodeksu pracy. Tym samym korzysta ono albo ze zwolnienia od podatku dochodowego od osób fizycznych, na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych albo z art. 21 ust. 1 pkt 3b ww. ustawy, jeśli wynika z wyroku sądowego. Przepis art. 21 ust. 1 pkt 3b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity Dz. U. z 2022 r., poz. 2647) stanowi, iż wolne od podatku dochodowego są inne odszkodowania lub zadośćuczynienia otrzymane na podstawie wyroku lub ugody sądowej do wysokości określonej w tym wyroku lub tej ugodzie, z wyjątkiem odszkodowań lub zadośćuczynień:

a) otrzymanych w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą,

b) dotyczących korzyści, które podatnik mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Na podstawie § 2 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r. Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (tekst jednolity Dz.U. z 2023 r., poz. 728), podstawy wymiaru składek nie stanowią następujące przychody: odprawy, odszkodowania i rekompensaty wypłacane pracownikom z tytułu wygaśnięcia lub rozwiązania stosunku pracy, w tym z tytułu rozwiązania stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, nieuzasadnionego lub niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę lub rozwiązania jej bez wypowiedzenia, skrócenia okresu jej wypowiedzenia, niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy.

Mając na uwadze powołane wyżej przepisy prawa oraz uznając za jednolite orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące charakteru odszkodowawczego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, zasądzanego na podstawie art. 47 k.p., a ponadto wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 listopada 2021 r. II FSK 982/21, Sąd I instancji uznał, że poprzednik prawny powoda winien był wypłacić A. W. zasądzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieluniu z 13 grudnia 2018 r. sygnatura akt IV P 58/18 kwotę wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, bez potrącenia zaliczki na podatek dochodowy i składek odprowadzanych do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Powództwo zasługuje więc na uwzględnienie wyłącznie w części co do kwoty 2 582,67 zł wypłaconej A. W. tytułem świadczenia rehabilitacyjnego za okres objęty wyrokiem z 13 grudnia 2018 r. Do dnia 26 kwietnia 2018 r. pozwanemu, który w tym czasie był niezdolny do pracy, przysługiwało bowiem uprawnienie do świadczenia rehabilitacyjnego przyznane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniu 27 grudnia 2019 r. w wykonaniu wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu IV Ua 5/19 z dnia 14 listopada 2019 r. Wypłata świadczenia rehabilitacyjnego za okres do dnia 26 kwietnia 2018 r. nastąpiła na podstawie orzeczeń wydanych już po zamknięciu

rozprawy i wydaniu wyroku Sądu I i II instancji w sprawie IV P 58/ 18. Uwzględniając powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 1. sentencji i oddalił powództwo w pozostałej części.

Sąd Rejonowy nie obciążył pozwanego kosztami postępowania na rzecz powoda na podstawie art. 100 zdanie drugie k.p.c. mając na uwadze, iż powód tylko w nieznacznej części utrzymał się ze swoim żądaniem.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wywiódł pełnomocnik powoda, zaskarżając wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy:

1. naruszenie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez jego wadliwe zastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie, że:

- zapłata przez powoda zasądzonego na rzecz pozwanego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w kwocie netto oraz przekazanie zaliczki na podatek dochodowy organowi podatkowemu i składki na ubezpieczenie społeczne organowi rentowemu, nie stanowi spełnienia przez powoda w całości wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym,
- powód nadal jest zobowiązany wobec pozwanego, na mocy tytułu wykonawczego, do zapłaty kwoty stanowiącej sumę ww. potrąceń, gdy tymczasem powodowi przysługuje uprawnienie do wystąpienia o ich zwrot do organu rentowego oraz organu podatkowego - zaś w przypadku uznania przez te organy, że faktycznie potrącenia te zostały dokonane przez powoda z naruszeniem przepisów prawa - do ich otrzymania od ww. organów,

2. naruszenie art. 461 § 1¹ k.p. w zw. z art. 476 § 1 k.p. poprzez wadliwe zastosowanie, a w konsekwencji rozstrzygnięcie przez Sąd I instancji w obszarach nie należących do kompetencji sądu pracy, gdy tymczasem kwestia czy pozwanemu należy się zwrot potrąconej przez powoda zaliczki na podatek dochodowy oraz zwrot potrąconej przez powoda składki na ubezpieczenia społeczne stanowi sprawę, która winna się toczyć z udziałem organu podatkowego i rentowego, przy zastosowaniu odpowiednich trybów postępowania, w tym z udziałem sądu administracyjnego, a nie sądu powszechnego,

3. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez zaniechane wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i dowolną, a nie swobodną, ocenę dowodów, skutkującą:

- powzięciem sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny, iż pozwany dopiero po 3 latach od otrzymania wypłaty zasądzonego świadczenia był uprawniony uznać, iż potrącenia z tytułu zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie społeczne zostały dokonane przez powoda z naruszeniem przepisów prawa, gdy tymczasem z pism skierowanych przez powoda do pozwanego z dnia 13 marca 2020r. oraz 12 maja 2020 r., a następnie ze sporządzonej deklaracji podatkowej (PIT) za 2020 r. jasno wynika, iż powód rzeczonych potrąceń dokonał,
- oparciem rozstrzygnięcia w zakresie potrącenia zaliczek na podatek dochodowy na orzeczeniach Naczelnego Sądu Administracyjnego pochodzących z lutego i listopada 2021r., a zatem wydanych znacznie później aniżeli miała miejsce wypłata świadczenia przez powoda, szczególnie, że orzeczenia te stanowią wyłom w dotychczasowej praktyce organów podatkowych, w świetle których wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, pomimo jego odszkodowawczego charakteru, nie jest wolne od podatku,
- oparciem rozstrzygnięcia w zakresie potrącenia zaliczek na podatek dochodowy na orzeczeniach Naczelnego Sądu Administracyjnego, które zapadły w konkretnych stanach faktycznych, na skutek wywiedzionych przez podatników, a nie płatników składek, odwołań od decyzji organów podatkowych, w których organy te miały zagwarantowany czynny udział,

4. art. 327¹ k.p.c. poprzez zaniechanie odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do kwestii uprawnienia pozwanego do żądania od powoda odsetek za opóźnienie w zapłacie zasądzonego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy,

w sytuacji gdy kwestia ta została podniesiona w pozwie i ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w jakim zakresie powództwo przeciwegzekucyjne zasługuje na uwzględnienie;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. naruszenie § 2 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z dnia 18 grudnia 1998 r. (Dz.U. 2023 r. poz. 728) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż wypłacone powodowi wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy nie stanowi podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe,
2. naruszenie art. 13 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1230) poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają pracownicy od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku,
3. naruszenie art. 17 i art. 46 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1230) poprzez jego niezastosowanie, gdy tymczasem powód zobowiązany był do obliczenia, rozliczenia i przekazania do ZUS w całości składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe oraz chorobowe za pozwanego,
4. naruszenie art. 18 ust. 1 i 2 w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1230) poprzez jego niezastosowanie, gdy tymczasem podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, z wyłączeniem przychodów wymienionych w § 2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe,
5. naruszenie art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych poprzez jego niezastosowanie, gdy tymczasem wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy jest niewątpliwie przychodem ze stosunku pracy,
6. naruszenie art. 21 ust. 1 pkt 3 i pkt 3b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż wypłacone powodowi wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy jest wolne od podatku dochodowego,
7. naruszenie art. 32 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych poprzez jego niezastosowanie, gdy tymczasem powód, będący zakładem pracy, zobowiązany jest do obliczenia i pobrania w ciągu roku zaliczki na podatek dochodowy od osób, które uzyskują od tych zakładów przychody ze stosunku pracy,
8. naruszenie art. 75 § 1 i § 2 ustawy Ordynacja podatkowa poprzez jego niezastosowanie, gdy tymczasem jeżeli podatnik (pозwany) kwestionuje zasadność pobrania podatku przez płatnika (powoda), może złożyć wniosek o stwierdzenie nadpłaty podatku, zaś prawo płatnika do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty ograniczone jest wyłącznie do sytuacji, w której wpłacony podatek nie został pobrany od podatnika,
9. naruszenie art. 481 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie, gdy tymczasem w okolicznościach niniejszej sprawy powód wypłacił pozwanemu wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy niezwłocznie po podjęciu przez pozwanego pracy, a świadczenie zostało zasądzone warunkowo - tj. pod warunkiem podjęcia pracy przez pozwanego u powoda (co było okolicznością przyszlą i niepewną), a co nastąpiło w dniu 3 marca 2020 r., tym samym po stronie pozwanego nie powstało prawo do żądania odsetek, a ich wypłata stanowić będzie dla pozwanego źródło bezpodstawnego wzbogacenia.

Mając powyższe na uwadze, apelujący wniosł:

1. o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa przeciwegzekucyjnego poprzez pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu IV Wydział Pracy z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawie sygn. akt IV P 58/18 w części obejmującej kwotę 23.442,67 zł,
2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia,
3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przewidzianych w obydwu instancjach,
4. dopuszczenie dowodu z dokumentów załączonych do niniejszej apelacji, wskazując, iż potrzeba ich powołania powstała na skutek też wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku,
5. dopuszczenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach egzekucyjnych Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieluniu w sprawie sygn. akt ŁK Km 549/23 - i w tym zakresie wniósł o wystąpienie przez Sąd do Komornika Sądowego o ich nadesłanie.

W uzasadnieniu apelujący powołał treść wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu z 13 grudnia 2018 r. w sprawie sygn. akt IV P 58/18, którym zasądzono na rzecz pozwanego kwotę 23.840 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w miesiącach kwiecień- listopad 2018 r. , wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od comiesięcznych kwot.

Po podjęciu przez pozwanego pracy, co miało miejsce w dniu 3 marca 2020 r., powód wypłacił pozwanemu w dniu 18 marca 2020 r. kwotę 14.810,08 zł netto. Powód naliczył pozwanemu wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy w kwocie brutto wynoszącej 20.860 zł, albowiem nie uwzględnił wynagrodzenia za m-c kwiecień 2018 r., gdyż do dnia 26 kwietnia 2018 r. pozwany był uprawniony do świadczenia rehabilitacyjnego. Od kwoty brutto powód dokonał potrąceń w łącznej sumie 6.049,92 zł na poczet zaliczki na podatek dochodowy oraz składek emerytalno-rentowej, chorobowej, wypadkowej oraz składki zdrowotnej. Po trzech latach od otrzymania powyższego świadczenia pozwany złożył wniosek egzekucyjny, w którym domagał się wyegzekwowania od powoda należności ponad kwotę 14.810,08 zł, wskazując jednocześnie Komornikowi Sądowemu, iż uczyniona przez powoda wypłata ma zostać w pierwszej kolejności zaliczona na poczet odsetek, które ustalono w łącznej wysokości 2.609,17 zł, naliczając je od comiesięcznych należności wskazanych w tytule egzekucyjnym w kwocie brutto do dnia 18 marca 2020 r. W efekcie Komornik Sądowy wszczął postępowanie o egzekucję należności głównej w kwocie 11.639,09 zł wraz z odsetkami, które na dzień 10 marca 2023 r. ustalił na kwotę 2.731,23 zł. Egzekwowana należność główna została ustalona w następujący sposób:

$14.810,08 \text{ zł} - 2.609,17 \text{ zł} = 12.200,91 \text{ zł}$ $23.840,00 \text{ zł} - 12.200,91 \text{ zł} = 11.639,09 \text{ zł}$.

Powód uznając, iż wierzytelności wskazane w tytule wykonawczym spełnił w całości, złożył powództwo przeciwegzekucyjne wnosząc o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego - wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu IV Wydział Pracy z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawie sygn. akt IV P 58/18.

Apelujący podniósł, iż spór w niniejszej sprawie, w zasadniczej jego części dotyczy zasadności potrącenia przez powoda od zasądzanego pozwanemu wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy składek ubezpieczeniowych oraz zaliczki na podatek dochodowy. Sąd pracy skupił się na wykazaniu, iż zasądzone świadczenie to odszkodowanie. Natomiast żadne z zacytowanych przez Sąd I instancji orzeczeń Sądu Najwyższego nie odnosi się do kwestii podatkowych, czy ubezpieczeniowych. Orzeczenia te zapadały na kanwie zupełnie innych problemów prawnych i nie odnosiły się nawet fragmentarycznie do kwestii związanych z obowiązkiem opodatkowania czy oskładkowania zasądzanego świadczenia.

Niezależnie od cywilistycznego rozumienia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy jako swoistego rodzaju odszkodowania, z czym powód nie polemizuje, obowiązki fiskalne czy ubezpieczeniowe nadal pozostają aktualne.

W ocenie apelującego Sąd I instancji dopuścił się naruszenia zasad orzekając w kwestiach, które co do zasady pozostają w kompetencjach innych organów / sądów. Wszak rozstrzygnięcia w obszarze podatkowym należą do kompetencji

organów podatkowych i sądów administracyjnych, zaś rozstrzygnięcia w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom społecznym ustawodawca oddał w ręce sądów pracy i ubezpieczeń społecznych.

Skoro powód dokonał rzeczonych potrąceń, a pozwany miał w tym zakresie wiedzę i świadomość od trzech lat, to zasady doświadczenia życiowego i logiki podpowiadają, iż pozwany z tym rozliczeniem się godził i uznawał je za uzasadnione. A nawet jeżeli - co zdaniem apelującego nastąpiło po zapoznaniu się pełnomocnika pozwanego z wyrokami Naczelnego Sądu Administracyjnego w zakresie opodatkowania wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy z 2021 r. - pozwany powziął w tym obszarze wątpliwości, to właściwą drogą było wystąpienie przez pozwanego jako podatnika o ustalenie nadpłaty w podatku dochodowym i uzyskanie świadczenia od Skarbu Państwa, a nie wszczęcie egzekucji w stosunku do powoda, który środki te Skarbowi Państwa 3 lata temu przekazał. W świetle art. 75 § 1 i § 2 ustawy Ordynacja podatkowa powód jako płatnik składek mógłby wystąpić o stwierdzenie nadpłaty podatku wyłącznie w sytuacji, w której wpłacony podatek nie został pobrany od podatnika. Podatek został przez płatnika pobrany, wskutek czego legitymowanym wyłącznie do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty jest pozwany kwestionujący zasadność pobrania podatku przez płatnika (powoda). Właściwą drogą do odzyskania / lub nie / spornych potrąceń jest wystąpienie przez pozwanego, a nie powoda do właściwych organów, a nie wszczęcie przeciwko powodowi egzekucji.

W ocenie powoda Sąd I instancji winien uznać świadczenie za spełnione do kwoty 23.442,67 zł (kwota netto 14.810,08 zł + potrącenia 6.049,92 zł + pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w związku ze świadczeniem rehabilitacyjnym 2.582,67 zł), pozostawiając zbadanie prawidłowości potrąceń właściwym organom. Powołując się na świadectwo pracy z dnia 30 grudnia 2021 r. w ocenie apelującego, pozwany w wyniku przywrócenia do pracy wyrokiem z dnia 13 grudnia 2018 r. bez wątplenia w okresie od dnia 1 kwietnia 1994 r. do dnia 30 grudnia 2021 r. był pracownikiem powoda. Przyczyny, dla których restytucja stosunku pracy nastąpiła dopiero po kilku miesiącach od wydania wyroku przez Sąd Okręgowy utrzymującego wyrok Sądu I instancji, została opisana szczegółowo w pozwie.

W okresie tym pozwany dwukrotnie był uznawany za osobę niezdolną do pracy na poprzednim stanowisku pracy i dopiero stworzenie nowego, nieistniejącego wcześniej w organizacji powoda stanowiska pracy, umożliwiło mu podjęcie zatrudnienia. Apelujący powołał się na art. 13 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, że pracownicy od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku obowiązkowo podlegają ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu. Ponadto, w świetle art. 17 i 46 ww. ustawy powód zobowiązany jest do obliczenia, rozliczenia i przekazania do ZUS w całości składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe oraz chorobowe za pracowników, w tym także za pozwanego. Zgodnie z art. art. 18 ust. 1 i 2 w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, z wyłączeniem przychodów wymienionych w § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Za przychody ze stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Zgodnie z art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób.

§ 2 ust. 1 pkt 3 ww. rozporządzenia stanowi, iż nie stanowią podstawy wymiaru składek odprawy, odszkodowania i rekompensaty wypłacane pracownikom z tytułu wygaśnięcia lub rozwiązania stosunku pracy, w tym z tytułu

rozwiązania stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, nieuzasadnionego lub niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę lub rozwiązania jej bez wypowiedzenia, skrócenia okresu jej wypowiedzenia, niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy.

Sąd I instancji w uzasadnieniu kwestii tej nie poświęcił zbyt wiele uwagi, uznał - bez szczegółowych wywodów - iż wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy mieści się we wskazanym powyżej katalogu zwolnień. Sąd I instancji pozostaje jednak w błędzie. Apelujący powołał się na pogląd Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 22 października 2008 r., I UK 82/08, , iż wynagrodzenie za okres pozostawania bez pracy wypłacone pracownikowi przywróconemu do pracy po jej podjęciu stanowi przychód podlegający obciążeniu składką na ubezpieczenia społeczne według przepisów ubezpieczeniowych obowiązujących w dacie wypłaty tego wynagrodzenia. Wynagrodzenie zasądzone orzeczeniem sądu przywracającego pracownika do pracy, jest przychodem pracownika zarówno w rozumieniu prawa podatkowego, jak i przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, co następuje z chwilą, gdy pracownik podejmie decyzję o powrocie do pracy. Z tą chwilą świadczenie to staje się należne i faktycznie wypłacone, a tym samym od tej chwili powstaje w związku istnieniem stosunku pracy obowiązek opłacenia od takiego przychodu pracownika składki na ubezpieczenie społeczne. Z powyższym orzeczeniem korespondują załączone interpretacje wydawane przez ZUS w identycznych stanach faktycznych. Organ rentowy stoi konsekwentnie na stanowisku, że przepis § 2 ust 1 pkt 3 ww. rozporządzenia znajduje zastosowanie jedynie w przypadku, gdy wypłata odprawy, odszkodowania, rekompensaty pozostaje w bezpośrednim oraz nierozzerwalnym związku z faktem wygaśnięcia lub rozwiązania stosunku pracy. Gdy ustanie zatrudnienia jest jedyną przyczyną wypłaty przez pracodawcę takiego świadczenia, świadczenie zostaje wyłączone z podstawy wymiaru składek. Gdy dochodzi do restytucji stosunku pracy zwolnienie to nie ma zastosowania.

Z daleko posuniętej ostrożności apelujący podniósł, iż złożył w dniu 28 lipca 2023 r. wniosek do ZUS o wydanie interpretacji w sprawie prawidłowości uwzględnienia w podstawie wymiaru składek wypłaconego pozwanemu wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. W dniu 8 sierpnia 2023 r. ZUS wydał interpretację, uznającą stanowisko powoda za prawidłowe.

Co do zasadności potrącenia przez pracodawcę zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych od wypłaconego pozwanemu wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, wadliwe jest stanowisko Sądu I instancji odwołującego się do dwóch orzeczeń Naczelnego Sądu Administracyjnego - z dnia 25 listopada 2021 r. oraz z dnia 24 lutego 2021 r., w świetle których wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy korzysta ze zwolnienia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 3 lub 3b) ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Obydwa orzeczenia NSA zapadły po wypłacie pozwanemu wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. Trudno tym samym uznać za rozsądne, logiczne i wymagane - w kontekście obowiązujących zasad prawa - iż powód zobowiązany jest do dokonania obecnie wypłaty pozwanemu potrącenia z tytułu zaliczki na podatek dochodowy tylko z tego powodu, że linia orzecznicza sądu administracyjnego w dwóch konkretnych sporach podatkowych przechyliła się na korzyść podatnika. Nie może umknąć uwadze Sądu odwoławczego, że obydwie postępowania przed NSA toczyły się z udziałem organów skarbowych, na skutek odwołania podatników od decyzji administracyjnych oraz wyroków WSA, stwierdzających konieczność uiszczenia od wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy zaliczki na podatek dochodowy. Kwestia ta jednak nie ma charakteru utrwalonego, o czym świadczy nadal dominujące w praktyce przekonanie organów podatkowych, iż wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym, przywołane w cytowanych przez apelującego wyrokach NSA z dnia 18 lutego 2010 r. II FSK 1504/08, z dnia 8 marca 2016 r. II FSK 3966/13, z dnia 21 stycznia 2015 r. II FSK 2918/12.

W dacie wypłaty przez powoda wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy stanowisko organów podatkowych, w tym Krajowej Izby Podatkowej, było w tym zakresie jednoznaczne. Na ich kanwie i po gruntownej analizie orzecznictwa w sprawach podatkowych, powód dokonując w 2020 r. wypłaty pozwanemu świadczenia, dokonał jego opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych.

Reasumując kwestia zasadności dokonanej przez powoda potrącenia znajduje swoje usprawiedliwienie w świetle obowiązującej w dacie dokonania wypłaty linii orzeczniczej. Ponadto, nawet jeśli w chwili obecnej, wskutek orzeczeń

NSA z 2021 r. koncepcja ta uległa (?) zmianie, jedyną możliwą drogą do weryfikacji zasadności pobrania podatku jest wszczęcie przez pozwanego postępowania przed organem podatkowym o ustalenie istnienia nadpłaty w podatku dochodowym od osób fizycznych. Jak wskazano wcześniej powód takiej legitymacji, w świetle przepisów Ordynacji podatkowej nie posiada. Podobnie jak w przypadku składek na ubezpieczenia społeczne, tak i w obszarze fiskalnym - powód, będący zakładem pracy, zobowiązany jest do obliczenia i pobrania w ciągu roku zaliczki na podatek dochodowy od osób, które uzyskują od tych zakładów przychody ze stosunku pracy. Wynika to wprost z art. 32 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W tych okolicznościach, a w szczególności mając na względzie jednoznaczne w dacie wypłaty orzecznictwo sądów administracyjnych, powód postąpił prawidłowo opodatkowując wynagrodzenie pozwanego za czas pozostawania bez pracy podatkiem dochodowym od osób fizycznych.

Z daleko posuniętej ostrożności powód złożył w dniu 8 sierpnia 2023 r. wniosek do Krajowej Administracji Skarbowej o wydanie interpretacji podatkowej w sprawie prawidłowości opodatkowania wypłaconego pozwanemu wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

W dalszej kolejności apelujący zarzucił Sądowi I instancji, iż ten pominął milczeniem kwestię, czy pozwanemu przysługują odsetki od wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w okresie, w którym pozwany tej pracy nie podejmował. Należy zauważyć, że Sąd pracy nie zbadał zakresu dochodzonego przez pozwanego roszczenia, albowiem zarządzeniem z dnia 20 kwietnia 2023 r. dokonał zwrotu akt komorniczych, a zatem przed przystąpieniem do merytorycznego rozpoznania sporu. Tymczasem jest to kwestia niezmiernie istotna z perspektywy postępowania egzekucyjnego. Wszak Komornik Sądowy, prowadzący egzekucję, nie jest uprawniony do rozstrzygnięcia czy pozwanemu należą się odsetki, a jeśli tak to za jaki okres.

W ocenie powoda wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy staje się wymagalne dopiero w momencie podjęcia pracy w wyniku przywrócenia przez sąd. Pracownik nie może więc egzekwować zasądzonego mu wynagrodzenia, zanim ponownie nie rozpocznie obowiązków. Tak też wskazywał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 15 czerwca 2012 r. (I ACa 1098/11). Zgodnie bowiem z art. 786 § 2 k.p.c. jeżeli obowiązek wypłaty wynagrodzenia zasądzonego w orzeczeniu przywracającym do pracy zależy od podjęcia przez pracownika pracy, klauzulę wykonalności w części dotyczącej tego wynagrodzenia nadaje się po stwierdzeniu, że pracownik podjął pracę.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. odsetki przysługują za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego. Skoro więc roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy powstaje (staje się wymagalne) dopiero od podjęcia pracy po przywróceniu, pracodawca opóźnia się w jego spełnieniu od tego momentu. Odsetki od wynagrodzenia za czas bez pracy sąd winien więc też przyznać warunkowo i od dnia podjęcia pracy przez przywróconego. Potwierdził to Sąd Najwyższy w wyroku z 6 stycznia 2009 r. (II PK 117/08) oraz w postanowieniu z dnia 19 kwietnia 2005 r. (II PK 389/04), w wyroku z dnia 14 marca 2017 r. (II PK 5/16), z dnia 12 lipca 2005 r., II PK 363/04).

W ocenie powoda pozwanemu nie należą się odsetki od wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy przypadające za okres do dnia 3 marca 2020 r., to jest do momentu, w którym doszło do faktycznej restytucji stosunku pracy. Naliczenie przez pozwanego odsetek w kwocie 2.731,23 zł (za okres od dat wskazanych w wyroku w sprawie IV P 58/18 do dnia 3 marca 2020 r.) i pomniejszenie wypłaconej kwoty netto o tę kwotę jest działaniem bezprawnym, stanowiąc źródło bezpodstawnego wzbogacenia po stronie pozwanego.

Apelujący wskazał też, że w jego ocenie pozostaje na chwilę obecną zobowiązany do zapłaty wobec pozwanego - na mocy ww. tytułu wykonawczego - kwoty 397,33 zł (za okres od dnia 27 kwietnia do 30 kwietnia 2018 r., tj. za okres, w którym pozwany utracił prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, z ustawowymi odsetkami od dnia 4 marca 2020 r. do dnia zapłaty. Powstrzymuje się ze spełnieniem tego świadczenia do czasu rozstrzygnięcia przez Sąd II instancji, a także organ rentowy i podatkowy co do zasadności dokonania stosownych potrąceń od ww. należności, a także orzeczenia w przedmiocie należnych pozwanemu odsetek - w ocenie powoda bieg terminu do spełnienia świadczenia rozpoczyna się z chwilą podjęcia pracy przez pozwanego.

W podsumowaniu apelujący podniósł, iż w okolicznościach faktycznych sprawy żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w części obejmującej kwotę 23.442,67 zł (tj. ponad kwotę 397,33 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia 4 marca 2020 r.) do dnia zapłaty jest w pełni uzasadnione.

Wartość przedmiotu sporu została ustalona na kwotę 6.447,25 zł (23.840 zł -14.810,08 zł - 2.582,67 zł).

W odpowiedzi na apelację pozwany A. W. działający przez pełnomocnika w osobie córki podtrzymał wszelkie dotychczasowe twierdzenia. W ocenie pełnomocnika pozwanego zaskarżony wyrok jest prawidłowy. Sąd Rejonowy nie dopuścił się ani naruszenia prawa procesowego, ani tym bardziej naruszenia prawa materialnego. Sąd Rejonowy działając jako sąd cywilny jest sądem meritum, tak więc kwestie faktyczne i prawne ustala we własnym zakresie i nie jest związany w tym zakresie ani interpretacją indywidualną ZUS, PIT ani innego organu. We własnej gestii rozstrzyga w tym zakresie. We własnym zakresie również dokonuje analizy i wykładni przepisów prawa materialnego. W zakresie przedłożonych interpretacji indywidualnych dot. składek ZUS i PIT, w świetle prawa owe interpretacje nie mają mocy wiążącej ani dla stron, ani tym bardziej dla sądów powszechnych. Interpretacja indywidualna nie ustanawia żadnej normy indywidualnej, nie orzeka o prawach i obowiązkach strony, lecz jedynie przedstawia pogląd dotyczący rozumienia treści przepisów prawa podatkowego, ubezpieczenia społecznego i sposobu ich zastosowania w odniesieniu do określonej kwestii. Interpretacja, nie jest ani rozstrzygnięciem władczym, ani aktem stosowania prawa. Nadanie przez ustawodawcę interpretacji formy postanowienia nie zmienia jej charakteru, bowiem nie staje się ona aktem stosowania prawa, zważywszy chociażby na okoliczność, iż nie jest ona wiążąca dla podatnika. W ocenie pełnomocnika pozwanego przedmiotowe wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy ma formę odszkodowawczą i jest wolne od obciążeń podatkowych i składkowych. Zatem, skoro pracownikowi zgodnie z przepisami prawa należy się wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy w kwocie brutto, bez potrąceń na składki ZUS i zaliczek na podatek dochodowy, to przedmiotowe powództwo jest w całości nieuzasadnione i powinno być oddalone. Wskazane w wyroku odszkodowanie obejmowało okres pozostawania bez pracy w miesiącach kwiecień- listopad 2018 r. W dniu 18.03.2020 r. powódka wypłaciła A. W. kwotę 14.810,08 zł tytułem odszkodowania za czas pozostawania bez pracy za miesiąc maj- listopad 2018 r. W wydanym wyroku i w jego uzasadnieniu Sąd nie wskazał, iż zasądzone na rzecz pracownika odszkodowanie - wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy ma zostać pomniejszone o należne składki ZUS czy podatek dochodowy. Gdyby istniał taki obowiązek, Sąd na rzecz pracownika- ówczesnego powoda zasądziłby kwoty netto uwzględniając w sentencji wyroku należne obciążenia z tyt. składek ZUS i podatku dochodowego. Tak więc, pracodawca nie wypłacił A. W. całej kwoty zasądzonej ww. wyrokiem. Z tego powodu postępowanie egzekucyjne było w pełni uzasadnione. A. W. wielokrotnie informował spółkę, że kwota winna być wypłacona bez ww. potrąceń (pisma w aktach sprawy). Pracodawca nie dokonał korekt w tym zakresie. Rolą pracownika nie jest naprawianie błędów pracodawcy.

Powództwo przeciwegzekucyjne nie jest kolejną instancją w celu weryfikacji prawomocnego orzeczenia. Przedmiotem niniejszej sprawy jest sprawdzenie przez Sąd czy ówczesny pracodawca A. W. w całości wykonał prawomocne orzeczenie. W zakresie niekwestionowania przez pracownika dokonanych potrąceń, twierdzenia powoda nie opierają się na prawdzie, bowiem z akt sądowych w niniejszej sprawie, również z dowodów załączonych przez pracodawcę do akt wynika, iż A. W. od samego początku kwestionował prawidłowość dokonanych potrąceń składek ZUS i PIT. Wielokrotnie podnosił to w pismach i e-mailach wysłanych do pracodawcy.

Odwołując się do zarzutu dot. przedłożonych wyroków NSA z dnia 25.11.2021 i 24.02.2021r., pełnomocnik podniósł, iż to, że dotyczą one spraw wszczętych przed organami skarbowymi nie ma znaczenia. W wyrokach wskazane jest, iż wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy ma formę odszkodowawczą i nie podlega potrąceniom. Jest to odszkodowanie za czas pozostawania bez pracy. Wskazać należy, iż w tym okresie strona nie jest pracownikiem i nie świadczy pracy na rzecz pracodawcy. Tak więc, roszczenie ma formę odszkodowania, a nie wynagrodzenia za pracę. Data zapadłych wyroków również nie ma znaczenia, gdyż przepisy materialne w tym zakresie nie uległy zmianie, a sprawy były toczone jeszcze przed 2020 r. czyli w tym samym okresie. Pracodawca bezpodstawnie dokonał potrąceń na składki ZUS i zaliczkę na podatek dochodowy, wyrządzając w tym zakresie A. W. kolejną szkodę, bowiem powyższe potrącenie nie wpływa nawet na wysokość jego emerytury. Poza tym A. W. nie mógł korzystać w tym czasie z zasądzonej

na jego rzecz kwoty wynikającej z odszkodowania za czas pozostawania bez pracy, ponosząc dodatkową szkodę, bo kwotę tę mógł przecież zainwestować i np. pobierać od niej dodatkowe oprocentowanie- np. odsetki bankowe.

Odnosząc się do kwestii zasądzonych odsetek od kwoty 2980 zł, każdorazowo naliczonych od 11 każdego miesiąca, w ocenie pełnomocnika pozwanego w tym zakresie Sąd I instancji nie musiał się wypowiadać, bowiem nie jest to przedmiotem tego postępowania z powództwa przeciwegzekucyjnego, bowiem wyrok w niniejszej sprawie w tym zakresie stał się prawomocny.

Tak więc, skoro spółka wypłaciła A. W. kwotę 14.810,08 zł bez zasądzonych odsetek, a winna wpłacić kwotę 23.840 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot 2980 zł (11.05.2018 r./ 11.12.2018 r.), to wszczęcie postępowania egzekucyjnego było w całości uzasadnione, a powództwo przeciwegzekucyjne winno być w całości oddalone.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie w znacznej części.

Zacząć jednak w pierwszej kolejności należy od tego, iż Sąd Okręgowy rozpoznał apelację na posiedzeniu niejawnym , na mocy art. 374 zd. 1 k.p.c., wobec braku wniosku obu stron procesu w trybie art. 374 zd. 2 k.p.c. Błędne jest zatem twierdzenie pozwanego o zgłoszeniu takiego wniosku (k.191) , gdyż nie był on zgłoszony ani w odpowiedzi na apelację powoda przesłaną mailowo (k.166 -167), ani też w przesłanej drogą pocztową (k..170 -171) , a stanowiącą powielenie tej pierwszej i nie zawierającej załącznika w postaci powoływanego pisma z 28 listopada 2023r., o czym świadczy prezentata Sądu Okręgowego .

Przechodząc do zarzutów apelacji, przypomnienia wymaga, że prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego z 13 grudnia 2018r. w sprawie IV P 58/18 , mającym charakter warunkowy, pozwany A. W. (wówczas powód) został przywrócony do pracy zgodnie z jego żądaniem, a zasądzone na jego rzecz wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy obejmowało okres od 1 kwietnia 2018r.(następny dzień po zgłoszeniu gotowości do pracy) do 30 listopada 2018r., na łączną kwotę brutto 20 860zł, a odsetki ustawowe od wynagrodzenia wskazane w prawomocnym wyroku zgodnie z jego treścią, należne są od dat w nim wskazanych ,, do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy pod warunkiem podjęcia pracy...”.

Powód realizując powyższy tytuł wykonawczy, po podjęciu przez A. W. pracy w dniu 3 marca 2020r., wypłacił pozwanemu w dniu 18 marca 2020r. wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy określone w prawomocnym wyroku , z tą zmianą, że nie uwzględnił wynagrodzenia za okres od 1 – 26 kwietnia 2018r. , a to w związku z uprawnieniem pozwanego do świadczenia rehabilitacyjnego, co jest poza sporem. Dokonując wypłaty pozwanemu wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, powód z części świadczenia potrącił zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, uznając tym samym spełnienie świadczenia w całości , objętego w.w tytułem wykonawczym. Pozwany zaś w marcu 2023r. wystąpił do komornika sądowego o egzekucję potrąceń z odsetkami , po nadaniu w.w wyrokowi klauzuli wykonalności ponad kwotę 14.810,08zł., prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Wieluniu z 11 stycznia 2023r. Po złożeniu niniejszego powództwa, Sąd Rejonowy postanowieniem z 20 kwietnia 2023r. udzielił powodowi zabezpieczenia przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego do czasu prawomocnego zakończenia niniejszego postępowania.

Jak wskazuje lektura akt niniejszej sprawy, pozwany kwestionując dokonanie przez powoda potrąceń tytułem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne , twierdzi, że kwoty objęte tytułem wykonawczym są wolne od obciążeń podatkowych i składkowych, z uwagi na charakter odszkodowawczy wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, co podzielił Sąd Rejonowy i w tym zakresie rozpoznawał sprawę.

Tymczasem istota sprawy sprowadza się do zupełnie innej kwestii, mianowicie czy w stanie faktycznym niniejszej sprawy zaszyły okoliczności uzasadniające pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, opartego na podstawie art. 840 §1 pkt 2 k.p.c. Przepis stanowi , że dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego

wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli: po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne, a także na zarzucie potrącenia;

W niniejszej sprawie nie chodziło o to, czy i jaki podatek oraz składki powinien zapłacić powód, gdyż jak słusznie podnosi apelacja, należy to do organu podatkowego i ZUS, lecz czy powód miał obowiązek przekazania części wypłaconego pozwanemu świadczenia jako zaliczki na podatek dochodowy i na składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne.

Reguła, że o podatku rozstrzyga organ podatkowy, a o składkach zakład ubezpieczeń społecznych, nie zmienia tego, że najpierw powód jako płatnik musiał zdecydować, czy przychód podlega opodatkowaniu i oskładkowaniu. W ocenie Sądu Okręgowego, świadczenia w postaci wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy objęte tytułem wykonawczym wynikają ze stosunku pracy łączącego strony. Pozwany, zgodnie z prawomocnym wyrokiem został bowiem przywrócony do pracy, co oznacza ciągłość zatrudnienia i nie zmienia tego zasądzone wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Słusznie zatem powód jako pracodawca przystępując do realizacji tytułu wykonawczego, potraktował to świadczenie za przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Zgodnie z tym przepisem za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Rozpoznając niniejszą sprawę nie może ująć uwadze, że powód jako pracodawca pozwanego był płatnikiem, wobec czego był zobligowany wykonać obowiązek podatkowy i składkowy. Zgodnie z art. 8 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, płatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, obowiązana na podstawie przepisów prawa podatkowego do obliczenia i pobrania od podatnika podatku i wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu.

Natomiast zgodnie z art. 17 ust.1 i art. 46 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, składki na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, wypadkowe oraz chorobowe za ubezpieczonych, o których mowa w art. 16 ust. 1-3 i 5-13, obliczają, rozliczają i przekazują co miesiąc do Zakładu w całości płatnicy składek. Płatnicy obliczają część składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe oraz chorobowe finansowane przez ubezpieczonych i po potrąceniu ich ze środków ubezpieczonych przekazują do Zakładu. Powyższy obowiązek wynika z faktu, że pozwany jako pracownik powoda, z mocy art. 13 tej ustawy podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia nawiązania stosunku pracy 1 kwietnia 1994r. do dnia ustania tego stosunku w dniu 30 grudnia 2021r. (vide świadectwo pracy z 30 grudnia 2021r. - k. 109). Natomiast co do podatku dochodowego, to jak zasadnie wskazuje apelacja, zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy o podatek dochodowym od osób fizycznych, zakłady pracy będące osobami fizycznymi, osobami prawnymi oraz jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej są obowiązane jako płatnicy obliczać i pobierać w ciągu roku zaliczki na podatek dochodowy od osób, które uzyskują od tych zakładów przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, z pracy nakładczej lub ze spółdzielczego stosunku pracy, z zasiłków pieniężnych z ubezpieczenia społecznego wypłacanych przez zakłady pracy lub z tytułu udziału w nadwyżce bilansowej wypłacanej w spółdzielniach pracy.

Sąd Rejonowy ferując wyrok nie wziął pod uwagę w.w. przepisów, stąd zarzut ich niezastosowania jest uzasadniony.

W ocenie Sądu Okręgowego pomniejszenie wypłaconego pozwanemu wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy będącego niewątpliwie przychodem, o zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz o składki na

ubezpieczenia społeczne i zdrowotne , było działaniem powoda zgodnym z ustawowym obowiązkiem podatkowym i składkowym .

Sąd Okręgowy podziela w pełni pogląd Sądu Najwyższego, że działanie zgodne z obowiązkiem podatkowym zwalnia płatnika, czyli także pracodawcę, z długu wobec wierzyciela, w tej części, która stanowiła podatek (zaliczkę na podatek). Wierzytelność pracownika z tytułu wynagrodzenia za pracę wygasa w zakresie, w jakim pracodawca odprowadził zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 28 czerwca 2012r. , II PK 291/11 , wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2005r. , I PK 241/04). Zdaniem Sądu Okręgowego dotyczy to także składek na ubezpieczenia społeczne, co do których poprzez art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy Ordynacja podatkowa.

Sąd I instancji jako sąd cywilny nie był więc uprawniony do badania kwestii czy wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy podlega wyłączeniu z oskładkowania i opodatkowania, gdyż to wykracza poza jego kognicję. Zadaniem Sądu Rejonowego było rozstrzygnięcie sprawy w aspekcie art. 840 §1 pkt 2 k.p.c., gdyż na tej podstawie prawnej powód oparł żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności. Zarzut naruszenia przez sąd I instancji art. 840§1 pkt 2 k.p.c. jest w pełni uzasadniony. Zasadnie zarzuca przy tym apelacja, naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 461 § 1¹ k.p. w zw. z art. 476 § 1 k.p. poprzez wadliwe zastosowanie, a w konsekwencji rozstrzygnięcie w obszarach nie należących do kompetencji sądu pracy oraz art. 75 § 1 Ordynacji podatkowej , zgodnie z którym jeżeli podatnik kwestionuje zasadność pobrania przez płatnika podatku albo wysokość pobranego podatku, może złożyć wniosek o stwierdzenie nadpłaty podatku. Płatnik natomiast jest uprawniony do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty, jeżeli wpłacony podatek nie został pobrany od podatnika (§ 2). Podobnie, ubezpieczony pracownik może złożyć wniosek do ZUS o stwierdzenie nadpłaty odprowadzonych składek.

Jak wskazuje lektura akt (k. 68-69), za 2020r. pozwany otrzymał od powoda deklarację PIT i takiego wniosku o nadpłatę nie składał, jak i do ZUS, co jest niesporne. Natomiast w marcu 2023r. pozwany wystąpił do komornika sądowego o egzekucję należności, po nadaniu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności ponad kwotę 14810,08zł., postanowieniem Sądu Rejonowego z 11 stycznia 2023r.

Wydanie indywidualnej interpretacji przez ZUS, (k.116 -123) w zakresie składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne i przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (k.151 -156) w zakresie podatku dochodowego , naliczonych i odprowadzonych od wynagrodzenia pozwanego za czas pozostawania bez pracy, wynikającego z tytułu wykonawczego, o które powód zwrócił się po wydaniu zaskarżonego wyroku, ma takie znaczenie dla powoda , że uzyskał od w.w organów potwierdzenie prawidłowości działania w zakresie ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz w zakresie braku podstaw do zwolnienia z opodatkowania zasądzonego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Zarzut naruszenia art. 233§ 1 k.p.c. uznać należy za niezasadny w niespornym stanie faktycznym. Podnoszony fakt , iż po 3 latach od wypłaty świadczenia pozwany uznał za niezgodne z prawem dokonanie przez pozwanego potrąceń od wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, z powołaniem się na wyroki NSA, pozostaje bez znaczenia. Natomiast zarzut naruszenia przez sąd I instancji art. 18 ust. 1 i 2 w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych , § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, art. 21 ust. 1 pkt.3 i pkt.3b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych , w ocenie Sądu Okręgowego jest zasadny , bowiem o podatku i składkach, o podstawach do ich wyłączenia orzekają odpowiednio organ podatkowy i ZUS. Sąd Okręgowy nie znalazł zatem także podstaw do żądania od komornika sądowego akt egzekucyjnych. Ponownie zaakcentować trzeba, że istota rozpoznawanej sprawy o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy powód miał obowiązek przekazać na rzecz US i ZUS części świadczenia za czas pozostawania bez pracy jako zaliczki na podatek dochodowy i składki na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne i zdrowotne. Odpowiedź na to pytanie w ocenie Sądu Okręgowego jest pozytywna. Jak już wyżej wskazano, powód spełnił świadczenie, co uzasadnia pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w znacznej części – do kwoty 23.442.67zł. Dotyczy to wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od 1 maja 2018r. do 30 listopada 2018r. Co do odsetek od

wypłaconego pozwanemu wynagrodzenia, słusznie zarzuca apelujący naruszenie art. 481 § 1 k.c. i art. 327¹ k.p.c. przez nieodniesienie się do tej kwestii, co ma kluczowe znaczenie w zakresie spełnienia świadczenia. Jak wskazano na wstępie rozważań, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy objęte tytułem wykonawczym z 13 grudnia 2018r. wydanym w sprawie IV P 58/18, miało charakter warunkowy i jak w nim przesądzone, było należne od 1 kwietnia 2018r., tj. od następnego dnia po zgłoszeniu przez powoda gotowości do pracy do dnia 30 listopada 2018r. Z tytułu wykonawczego wynika też, że odsetki ustawowe od wynagrodzenia, należne są od dat w nim wskazanych „do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy pod warunkiem podjęcia pracy...”.

Koresponduje to z treścią art. 786 § 2 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli obowiązek wypłaty wynagrodzenia zasądzonego w orzeczeniu przywracającym do pracy zależy od podjęcia przez pracownika pracy, klauzulę wykonalności w części dotyczącej tego wynagrodzenia nadaje się po stwierdzeniu, że pracownik podjął pracę. Zgodnie zaś z art. 481 § 1 k.c. odsetki przysługują za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego. Niesporne jest, że pozwany podjął pracę 3 marca 2020r. Powód wypłacił 18 marca 2020r. pozwanemu na konto bankowe (k. 12) wynagrodzenie (sąd I instancji omyłkowo wskazał datę 18 marca 2018r.), o czym wcześniej poinformował pismem z 13 marca 2020r. (k. 16). W tym stanie rzeczy powód nie dopuścił się zwłoki w wypłacie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. Podobnie jest ze świadczeniem rehabilitacyjnym za okres od 1 kwietnia 2018r. do 26 kwietnia 2018r., którego pobieranie pokrywało się z okresem przyznanego tytułem wykonawczym wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, a które powód wypłacił pozwanemu po otrzymaniu informacji z ZUS, co nie jest kwestionowane.

Reasumując, powód wypłacił terminowo wynagrodzenie objęte tytułem wykonawczym za okres od 1 maja 2018r. do 30 listopada 2018r., prawidłowo przekazując część świadczenia jako zaliczkę na podatek dochodowy oraz tytułem składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne w łącznej kwocie 6049,92zł, wypełniając tym samym ustawowy obowiązek naliczania i odprowadzania w.w danin publicznych. Skutkuje to zwolnieniem powoda z długu wobec pozwanego, a tym samym pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności za ten okres w kwocie 20.860zł. (wypłacone świadczenie 14810,08zł. + potrącenia 6049,92zł.) wraz z odsetkami. To z kolei uzasadnia zmianę zaskarżonego wyroku w części oddalonej, tj. w punkcie 2 za w.w okres.

Co do punktu 1 zaskarżonego wyroku, to wprawdzie Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności za okres pobierania przez pozwanego świadczenia rehabilitacyjnego od 1 kwietnia 2018r. do 26 kwietnia 2018r., pokrywającego się z okresem przyznanego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, co nie jest zresztą kwestionowane, jak i kwota świadczenia 2582,67zł. za ten okres, to jak zasadnie podnosi apelacja, sąd meriti nie odniósł się do odsetek. W związku z tym uzasadniona jest zmiana punktu 1 zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim pozbawia tytuł wykonawczy wykonalności do kwoty 2582,67zł. za w.w okres, z odsetkami, co uzasadnia zmianę i nadanie nowej treści zaskarżonemu wyrokowi w punkcie 1.

Sąd Rejonowy nie odniósł się do kwestii wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, niewypłaconego pozwanemu przez powoda za dalszy okres, tj. od 27 kwietnia 2018r. do 30 kwietnia 2018r., co podnosił pozwany w odpowiedzi na pozew (k. 50), na rozprawie (k.60), a czego nie kwestionuje apelujący (k.107). Wobec niewykonania tytułu wykonawczego za ten okres powództwo podlega oddaleniu, z odsetkami ustawowym za opóźnienie, liczonymi od 4 marca 2020r., tj. od dnia następnego po podjęciu przez powoda pracy, co uzasadnia zmianę i nadanie nowej treści punktowi 2 zaskarżonego wyroku w w.w zakresie.

Podsumowując, powód spełnił bez zwłoki świadczenie objęte tytułem wykonawczym w łącznej kwocie 23.442,67zł. (wypłacone świadczenie 14810,08zł. + potrącenia 6049,92zł. + świadczenie rehabilitacyjne 2582,67zł.) wobec czego zaskarżony wyrok w punktach 1 i 2 podlegał zmianie i nadanie mu nowej treści przez pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie w.w kwoty z odsetkami, za okresy wskazane w wyroku, o czym orzeczono na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

W pozostałej części apelacja podlega oddaleniu, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c.

Kwota 23.442,67zł. spełnionego przez powoda świadczenia objętego tytułem wykonawczym, wyznacza ustaloną przez Sąd Okręgowy wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 25§ 2 k.p.c.) . Apelujący zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w całości, wnosząc o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości do kwoty 23.442,67 zł. , jednakże błędnie przyjął wartość przedmiotu zaskarżenia 6448zł.

O kosztach postępowania za II instancję Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. uznając, że pozwany jako pracownik, nie będący prawnikiem, przegrywający wprawdzie sprawę w znacznej części, mógł być przekonany o zasadności swego stanowiska, powołując się na wyroki NSA. Poza tym ustalona przez Sąd Okręgowy wartość przedmiotu zaskarżenia jest zdecydowanie wyższa od błędnie wskazanej przez apelującego, co generowałoby wyższe koszty zastępstwa prawnego.